

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 487/2016
26.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Ч., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ч., адвоката О.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 212/13 од 15.09.2015. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 54/16 од 17.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ч., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 212/13 од 15.09.2015. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 54/16 од 17.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 212/13 од 15.09.2015. године, окривљени И.Ч., оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени З.Л. и Д.Л. су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на грађански поступак, а на основу члана 261. и члана 264. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и да плати суду на име паушала износ од 3.000,00 динара, а оштећенима З. и Д.Л., износ од по 62.156,25 динара, на име трошкова које су имали ради ангажовања пуномоћника а све у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 54/16 од 17.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног И.Ч., а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног И.Ч., адвокат О.П., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и битних повреда одредаба кривичног поступка, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ или да исте укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ч. је недозвољен.

Бранилац окривљеног И.Ч., у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане правноснажне пресуде засноване на битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, јер немају доказног и чињеничног утемељења којим би се поткрепила тачност утврђења да се предметни догађај заиста и десио а посебно на начин како је то утврђено изреком првостепене пресуде, којим наводима се, по налажењу овога суда, правноснажне пресуде у суштини оспоравају и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Надаље, бранилац у захтеву истиче и то да су искази оштећених неистинити и усмерени на лажно оптуживање окривљеног због чега је према ставу браниоца нејасно на основу чега првостепени суд утврђује да су у радњама окривљеног садржана обележја предметног кривичног дела. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да су нижестепени судови пропустили да цене субјективна својства оштећених и чињенице које компромитују њихове исказе као и исказ сведока С.Б. и обављену радњу суочења између окривљеног и оштећеног Д.Л. По оцени овога суда изложеним наводима бранилац окривљеног оспорава оцену такође изведених доказа од стране суда, а посебно исказа оштећених саслушаних у својству сведока и правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања у правноснажним пресудама.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву указује да побијане пресуде не садрже оцену доказа нити разлоге о објективним и субјективним елементима бића кривичног дела и кривици окривљеног. На тај начин бранилац окривљеног, иако се позива на повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, изнетим наводима захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да другостепени суд није дао оцену жалбених навода којима је указивано на напред наведене пропусте првостепеног суда, чиме се указује на повреду члана 460. ЗКП учињену од стране другостепеног суда.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног, чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда Закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП и члана 460. ЗКП, истакнутих у предметном захтеву, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ч., оцењен као недозвољен.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да члан 6. Европске конвенције о људским правима подразумева да се осуда не може заснивати на претпоставкама о радњи и умишљају, већ једино на материјалним доказима који су потпуно и неспорно изведени, коју одредбу су нижестепени судови а у склопу дефинисане претпоставке невиности занемарили као и да је побиганим правноснажним пресудама повређено право окривљеног на правично суђење и право на одбрану, чиме бранилац указује на повреду права окривљеног у смислу члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП, прописано да се у случају подношења захтева по основу из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог Законика мора доставити и одлука Уставног суда и Европског суда за људска права, а да бранилац окривљеног уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којима је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку, које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да је захтев за заштиту браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучено је као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.